

Socialdemokratisk undersätlighet

Utan tvivel skulle rikets högsta ämbetsmän behöva både direktionsbilar och en motsvarighet till de brittiska statsministrarnas weekendställe, Chequers, där de kan ta emot utländska gäster och hålla konferenser även utanför den ordinarie arbetsveckans ram. Men lider verkligen svenska staten sådan brist på slott och herresäten att en lämplig representationsbyggnad kan åstadkommas endast genom en privatmans donation?

Det är Morgon-Tidningen som skriver så. Tönen är obehaglig. Möjligt är att ministrarna behöver högre löner, mera bilar eller bilpengar och ökade anslag till representation. Men att de, som man här utgår ifrån, borde sättas i särskild lyxklass genom förfoganderätt till "slott och herresäten" är ett olustigt bevis på hur den undersätliga andan växer inom socialdemokratin. Våra ministrar har sedan gammalt i stort sett levt som vanliga, relativt högt betalda tjänstemän, vare sig de varit socialdemokrater eller inte, och de har sannerligen inte förlorat i värdighet eller anseende på det sättet. I vår tid går utvecklingen dess bättre mot större likställighet; de rika hindras inte bara av de höga skatterna, utan också av en alltmer utbredd känsla för anständighet att utom i undantagsfall föra ett

liv i ostantativ lyx. Skall då den officiella ställningen motivera innehav av slott och stabber av tjänare? De sakliga skälen härför är helt enkelt ynkliga: tror någon att hrr Erlander, Undén, Sköld eller Hedlund är överflupna av utländska gäster, så förnäma att de inte kan trivas i vanliga lokaler och med så märkliga ärenden att diskreta samtal krävs under stilla aftnar i slottsgemak? Det ständiga avsmakandet av Chequers tyder visserligen på någon kunskap om engelska förhållanden, men har i övrigt intet som helst värde; om ministrarna i så gott som alla världens demokratier kan reda sig utan slott, går det också för våra styresmän. Låt kungligheten, några diplomater och några snobbiga rika kultivera den högre sällskapliga förnämiteten; våra ämbetsmän i gemen gör bättre i att se Thorsson och Per Albin Hansson som förebilder.

D • N

14/1 1953

Den hemliga skandalen Haiibyaffären i högre instans

Tillräckligt kom dock fram för att några av de medverkande skulle bli nämnda och i den allmänna debatten anklagade. Riksmarskalken påstods ha varit en central figur i affären, den ordnande handen bakom det förvirrande som skett. Förra överståthållaren hade mottagit ett av monarkens onde vän utställt intyg om att denne inte haft några brottliga förbindelser med konungen — samtidigt som mannen sändes till Tyskland med hovets pengar på fickan. Det på-

Vilka är skyldiga? Då saken utretts förra våren genom en särskild sakkunnig vägrade regeringen att publicera vad som framkommit. Den kommunicerade som gavs var nästan alltigenom intetsägande, lugnande, ursäktande. Det förekom ett och annat ord där skandalen lyste igenom; låt oss blott erinra om satsen att "obehöriga hänsyn" kunde ha medverkat till de upprepade intagningarna på sinnessjukhus, men "att dessa intagningar... var medicinskt motiverade". Sådant var dock undantag; i det hela präglades de styrandes verksamhet av viljan att hemlighålla. De fick gott stöd. En ny livvakt bildades kring det förkastliga av större delen av pressen, som förklarade förtrogenheten och diskretionen vara plikten framför andra och i öppenheten såg ett rotande i snusk — samma press som dag för dag innehåller, och bör innehålla, kritik av allehanda styrelsens åtgärder liksom redogörelser för brott och tarvligheter.